

ZÁMEČEK

Setkání dětské redakce v Open Gate:
Otevřeli jsme bránu k budoucnosti Zámečku

Každý je úplně jiný, ale jedna věc je spojuje: Časopis Zámeček

Po několika letech se nám podařilo sejít s talentovanými holkami a kluky z celé republiky na gymnázium Open Gate a společně jsme strávili víkend plný zábavy i těžké novinářské práce. Odstartovali jsme exkurzi v TV Nova, kde jsme kromě prohlídky studií stáli před kamerou a vyzkoušeli si, jaké to je mluvit do mikrofону. Hned na začátek celkem náročný rozjezd! Následovala prohlídka zákulisí Divadla Archa a večerní oslava Mezinárodního dne Romů, na kterou nás pozval spolek ARA ART, který se oslav tohoto významného dne v Praze opakovaně ujímá a spojuje úžasné umělce, zpěváky a tanečníky, čímž vždy nabídne úžasnou show.

Druhý den jsme v Open Gate pokračovali novinářskými workshopy, ve kterých jsme se zaměřili na to, jak vznikají dobré články, rozhovory a další příspěvky v Zámečku. Po dopoledních sportovních aktivitách ve sportovní hale jsme v programu navázali na besedy s dvěma zajímavými hosty. Odpoledne jsme naskákali do bazénu a hned poté k plotnám, protože odstartovala soutěž dvou týmů – MasterChef. Po této výzvě a ochutnávce polévky, palačinek a bramboráků mladí redaktoři psali, psali a psali. A o čem? O vlastních zážitcích z víkendu, a dokonce připravili i několik zajímavých rozhovorů, které si na dalších stránkách můžete přečíst.

Díky fotkám z našeho redakčního víkendu a nejlepším novinářským výtvorům v tomto speciálním vydání Zámečku můžeme společně zavzpomínat na tu skvělou atmosféru a úžasnou partu, v rámci které jsme poznali nové tváře skvělých autorů a autorek! Pevně věřím, že vás všechny bude Zámeček nadále bavit a že se zase brzy společně potkáme.

Velké díky za nás všechny posíláme paní Petře Štětkové z Open Gate a The Kellner Family Foundation, spolku Ara Art, našim hostům Davidovi Jarešovi a Aleně Radoušové, Stáně Kantorové z Duhy - sdružení dětí a mládeže pro volný čas, přírodu a recesi, pod kterou náš časopis patří, a týmu redakce Zámečku, především rodině Sobolů (Flíkovi, Ivče a Natce) a našemu webmasterovi a redaktorovi Františkovi Bergerovi. Děkujeme také tetě Alici Klaubenschálkové z DD Lipová u Šluknova za příjemnou společnost. Díky tomu, že je celoživotní novinářkou a až v samotném důchodu pracuje v děcáku, byla radost s ní v rámci tohoto výjimečného víkendu spolupracovat.

A taky moc děkuji všem novým členům dětské redakce a těším se na další spolupráci. Byl to fantastický víkend.

Za redakci Zámečku

Lukáš Kotlár, šéfredaktor

ZÁMEČKOVSKÁ PORADNA

Milé redaktorky a milí redaktoři Zámečku, připravili jsme pro vás několik tipů a rad, které vám pomohou při přípravě vašich zpráv, rozhovorů nebo reportáží. V redakci se budeme těšit na vaše články. A kdo ví, třeba se objeví už v příštím Zámečku...

O ČEM PSÁT?

- O vašem životním příběhu nebo příběhu vašich kamarádů.
- O akcích nebo výletech dětského domova.
- Reportáže z turnajů, soutěží nebo různých vystoupení.
- Zajímavé rozhovory s kamarády nebo slavnými lidmi.
- Co vám udělalo radost, co vás naštvalo nebo nad čím bychom se mohli společně zamyslet.
- Poslat nám můžete také své povídky, pohádky, básničky...
- Vždy se s námi můžete poradit, pište nám na e-mail redakce@zamecek.net.

JAK NA SPRÁVNÝ ROZHOVOR?

- Důležitá je příprava, zjistit si o dané osobě vše potřebné.
- Každý rozhovor musí mít poutavý titulek a úvodní odstavec - shrnutí, o čem je rozhovor.
- K rozhovoru musí být foto - buď naše, nebo poprosit zpovídáného o fotku z jeho archivu.
- Záleží na tématu, ale třeba do Zámečku stačí max. 10 otázek/odpovědí.
- K rozhovoru je dobré připravit stručné informace o zpovídáném (rámeček/box se základními informacemi jako datum narození, bydliště, zaměstnání apod.).

JAK POUTAVĚ NAPSAT ČLÁNEK?

- Začít nejzajímavější nebo nejdůležitější informací.
- Text (zpráva) musí obsahovat odpovědi na otázky: Co? Kdo? Kde? Kdy? Jak? Proč?
- Vymyslet zajímavý titulek (nadpis).
- Nesmí chybět perex (úvodní odstavec pod titulkem, který shrnuje to nejzajímavější či nejaktuálnější).
- Používat přímou řeč (ptát se zúčastněných na jejich názor nebo zážitky).
- Nepsat jen o svých pocitech, ale i o pocitech ostatních.
- Vypíchnout konkrétní zážitek nebo emoce.
- Do článku se nepišou smajlíky! :-)

JAK NAPSAT TITULEK?

- Musí upoutat pozornost, ne však přehánět či vymýšlet si.
- Ideálně obsahuje sloveso.
- Píšeme ho kladně, nikoliv záporně (Při nehodě se nikomu nic nestalo - čtenář nemá důvod to číst. Raději: Dopravu na dálnici komplikuje nehoda).
- Ne moc dlouhý, stačí pár slov... Klidně ale i dvě kratší věty.

Své podklady nám posílejte na e-mail redakce@zamecek.net. Nezapomeňte na fotky, ale pošlete je v samostatných souborech (jpg) a co největší. Nejlepší jsou „akční“ fotografie nebo fotky, které zachycují emoce. Střídejte focení na výšku i na šířku, hodí se nám obojí. Hodně štěstí!

Anketa dospělácké redakce Zámečku

JAK JSTE SI UŽILI VÍKEND A NA CO BUDETE VZPOMÍNAT?

VĚŘÍM, ŽE JSME SE NEVIDĚLI NAPOSLED

Víkend s redakcí časopisu Zámeček mě nadchl. Potkala jsem spoustu inspirativních dospěláků a především partu úžasných kluků a holek. Vážím si jejich práce a zájmu o časopis Zámeček. Je jasné, že kdo chodí světem s otevřenýma očima, snáze uvidí příležitosti, které mu život nabízí. A myslím, že právě proto mají účastníci víkendu dobře „našlápnuto“. Nejen že mají schopnost vidět a poté zažívat nové věci, ale ještě je dokáží zprostředkovat ostatním. Všem jim na jejich další cestě životem držím palce, těším se na příští časopis Zámeček a hlavně věřím, že jsme se v Open Gate neviděli naпослед!

Petra Štětková

Open Gate a The Kellner Family Foundation

KUŘE NA PAPIRICE

Prožila jsem další fajn víkend s Duhou Zámeček. Support tým je sehraný, takže byl čas i na prohlídku knihovny v Open Gate. Novinář Jareš taky dobrá volba. Fandím všem těm mladým lidem, kteří celý víkend makali a zkusili novinářinu. Celkový dojem z akce: za jedna. Vzpomínat budu určitě, a na co konkrétně? Kuře na paprice.

Stanislava Kantorová

Duha – sdružení dětí a mládeže pro volný čas, přírodu a recesi

NÁDHERNÝ VÍKEND

Víkend v Open Gate byl nádherný. Rozmary počasí vykompenzovalo nádherné zázemí kolejí, jedinečné možnosti sportovního vyžití a péče jak paní Štětkové z Nadace KFF tak pana vychovatele Michala, který se o nás staral. Open Gate ukázala, že i děti z domovů mohou využít

možností, které jim zde nabízí. Program, který pro redaktory připravil tým Zámečku, je jistě motivoval k jejich další redaktorské práci. Na jejich články se již nyní těším.

Ivana Sobolová

předsedkyně Duhy Zámeček

TĚŠÍM SE NA VAŠE VÝTVORY

Víkendový sraz dětské redakce byl skvělý. Moc se mi líbilo v Open Gate, kdybych byla o pár let mladší, hned bych tam chtěla jít studovat. Největší radost jsem ale měla z toho, že jsem měla konečně možnost poznat skvělé holky a kluky, které jsem zatím znala jen skrze jejich články v Zámečku. Jsou skvělí a už se těším, až si přečtu jejich nové výtvary!

Natka Sobolová

redaktorka a korektorka Zámečku

DOBRÁ PARTA

Redakční víkend měl jedinou chybu: utekl moc rychle. Upřímně, nečekal jsem, že se sejde takhle dobrá parta. Holky a kluci mě mile překvapili svým zájmem a aktivitou. Pevně doufám, že to nebyl jen dočasný záchvěv, ale naopak začátek dlouhodobé spolupráce, který Zámeček posune o level výš. Mnozí dokázali, že mají na to stát se pilířem dětské (a později třeba i dospělé) redakce našeho čtvrtletníku. Jako Olomoučák nechci nadřžovat Moravě, ale musím zmínit hlavně Francescu z Brna, Renatu ze Šumperka a Filipa z Hodonína. Jen co někde ukradnu klobouk, před touto trojkou smeknu až k zemi. Velké naděje vkládám i do Davida z Lipové. Domů jsem odjížděl unavený, ale se skvělým pocitem, že budoucnost Zámečku bude zářná minimálně stejně jako jeho minulost.

František Berger

webmaster a redaktor časopisu Zámeček

NADŠENÍ JAKO PŘED LETY

Byl to super víkend. Poznat skvělé kluky a holky z děčáků při příležitosti srazu dětské redakce Zámečku mi udělalo velkou radost. Po letech, kdy jsem sám jezdil na srazy dětské redakce, jsem prožíval stejné pocity nadšení jako dřív. Nejvíce budu vzpomínat na skvělou partu, která se v Open Gate setkala, a na bohatý program, který jsme si společně užili. Kromě slavnostního večera v Praze jsem si nejvíce užil řádění v bazénu. Přál bych si, aby se od tohoto víkendu rozrostla naše dětská redakce a aby kluky a holky Zámeček nadále bavil.

Lukáš Kotlár
šéfredaktor Zámečku

CHTĚJÍ NĚCO DOKÁZAT

Setkání dětské redakce Zámečku jsem se zúčastnila poprvé a odjížděla jsem nadšená. Program pro děti, a vlastně i pro dospělé, byl zorganizovaný na výbornou. Počáteční ostych, jež byl u některých účastníků patrný, se bě-

hem několika hodin vytratil a my se nenudili ani minutu. Na tento víkend budu vzpomínat ráda, hlavně s vědomím, že v dětských domovech žije celá řada dětí, které jsou chytré, nadané, vtipné a v životě chtějí něco dokázat. Udělal mi radost i výběr místa. Škola Open Gate je prostě skvělá instituce. Velký dík patří i ženám, jež se staraly o naše žaludky. Pokud mě pozvete, ráda mezi vás znovu přijedu.

teta Alice Klaubenschalková
DD Lipová u Šluknova

HYNKU, VILÉME, JARMILO...

Adriano, Andreo, Davidové z Brna i Lipové, Esmeraldo, Filipe, Francesco, Honzo, Lenko, Matěji, Pepo, Renato, Valerie, Vaneso – byli jste výborní! Už píšete nějaké nové články? Těším se, co pošlete...

Vladislav Sobol – Flík
předseda redakční rady Zámečku

Děkujeme partnerům Zámečku

Mé zážitky z barevného víkendu

UBYTOVÁNÍ V OPEN GATE I PRÁCE S NOVINÁŘI

Úplně upřímně vám řeknu, že jsem až moc zážitků z víkendu neočekávala. Ale byla jsem mile překvapena. Poznala jsem spoustu různých lidí se zajímavými příběhy a užila jsem si i spoustu zábavy. Nikdy jsem netušila, že potkám opravdové novináře, ale stalo se a jsem ráda, že jsem si mohla zkusit být i já na chvíličku dětskou novinářkou. Ovšem sny mám jiné.

První den jsem se těšila hlavně na Mezinárodní den Romů v Praze. Vidět ty slečny v krásných šatech...a ta hudba! Nic krásnějšího jsem neviděla ani neslyšela. I když to na mě není poznat, tak mám romské geny po mém tátovi. Vidět naši kulturu tak zblízka byl krásný zážitek.

Ovšem nesmím zapomenout na exkurzi v televizi Nova. Tam jsem mohla vidět, jak je práce v televizi těžká. Ale také kouzelná prostředím milých lidí. Dokonce jsem i přemýšlela, jestli bych se nechtěla stát maskérkou. Tento den jsem si užila a ke konci dne mě bolely

nohy. Naštěstí pro nás přijel školní autobus z Open Gate. A jeli jsme se ubytovat do Babic.

BAZÉN I MASTERCHEF

Druhý den začal mojí ospalostí. Naštěstí mě ale nakopla snídaně. Jako první aktivitu jsme měli rozhovory nanečisto. Také jsme šli do sportovní haly, kde jsem se mohla pořádně rozhýbat, a potom jsme si dali výběrnou svačinu. Po 2 besedách jsme šli společně do bazénu.

Sobotní večere byla propojena týmovou hrou MasterChef, kde jsme byli rozděleni do dvou týmů. Náš tým byl šikovný, ale nebudu vám lhát, celkem jsme se hádali. Ale i tak jsme se pořádně najedli. Mé dojmy jsou takové, že v Open Gate je krásné prostředí a jsou tady úžasní lidé. Uvidím, co pro mě budoucnost nachystá, ale všem, kteří byli se mnou na víkendu v Open Gate, zasílám velký pozdrav.

Lenka Neumannová, DD Praha - Dolní Počernice

Ukrajina promluvila: Nechápu země, které podporují Rusko

Dnes v Open Gate probíhaly rozhovory s různými osobnostmi. My tu sedíme s paní Oxanou, která utekla se svým synem Zacharem před válkou, a přinášíme s ní rozhovor.

Jste redaktoři z dětského časopisu Zámeček.

Souhlasíte s rozhovorem na téma Ukrajina?

Ano, souhlasím.

Kdy jste přišla do Česka?

Před devíti dny.

Jak jste přicestovali do Česka?

Přijeli jsme autobusem na polské hranice, do Česka vlakem.

Z jaké části Ukrajiny?

Z Černigova, ze severní části Ukrajiny.

Co na tuto situaci říká váš syn?

Je klidný, neslyší výbuchy, které otrásají Ukrajinou.

Pokud to situace dovolí, budete se chtít vrátit zpět?

Samozřejmě ano, zůstala tam celá naše rodina.

Jste s rodinou v kontaktu?

Ano, díky wifí rodiny, u které teď bydlíme, můžeme být v kontaktu přes Viber.

Kde jste pracovala na Ukrajině?

Pracovala jsem na střední škole, jako učitelka biologie a chemie.

Je něco, co byste nám chtěla říct?

Jsem ohromena, jak lidé pomáhají uprchlíkům, a vděčná za poskytnutí všeho, co potřebujeme u rodiny, u které teď bydlíme. Je velmi smutné, co se děje na Ukrajině. Narušilo to náš klidný život. Zachar ztratil kontakt se svými spolužáky a kamarády. Je to tam

děsivé. Nerozumím zemím a lidem, co podporují Rusko.

Jak to má Zachar se školou?

Škola Zacharoví posílá úkoly, procvičovat je potřeba pořád.

Asi jste hrdá na svého prezidenta?

Myslím, že každý Ukrajinec je dnes na prezidenta Zelenského hrdý, protože důstojně reprezentuje Ukrajinu na mezinárodní úrovni. Jsme ale také hrdí na naše obránce, kteří brání naše hranice a naše domovy. Osobně jsem ho nevolila, nepovažovala jsem ho za váženého člověka. Jeho činy ale dokazují, že to je hodný člověk.

Na závěr bychom chtěli říct, že rozhovor vznikal přes překladáč kvůli jazykové bariéře. Také nemůžu slovy vyjádřit, jak moc je nám líto nejen Oxany a jejího syna, ale všech, co musí opustit své domovy kvůli válce na Ukrajině.

Francesca Formanová (DD Dagmar Brno)

Josef Bílý (DD Vrbno pod Pradědem)

Pro televizi Nova...Zámeček.

Mladí pisálci zářili před kamerou

Lucie Borhyová a Rey Koranteng z televize Nova se bojí o místo. Asi nejnámější moderátorské dvojce u nás šlapou na paty děvčata a chlapci z dětských domovů, kteří dostali příležitost předvést svůj talent přímo ve studiu na Barrandově. Lepší začátek redakčního srazu Zámečku si jeho účastníci snad ani nedovedli představit.

Za víkendovým dobrodružstvím vyjelo 14 dětí z různých koutů republiky. To hlavní se odehrálo v areálu Open Gate School poblíž Prahy, avšak nadupaný program akce odstartoval už v hlavním městě. Prvním cílem účastníků bylo Barrandov Studio, v budově TV Nova je přivítala další populární tvář zpravodajství Kristina Kloubková. „*Máte-li svůj sen, běžte za ním. Kdyby mi před lety někdo řekl, že budu moderovat Televizní noviny nebo Snídani s Novou, nevěřila bych tomu,*“ motivovala děti bývalá baletka.

Před živým vysíláním odpoledních zpráv stihla Kristina Kloubková ukázat hlavní studio i maskérnu. „*Nalíčit Reye trvá sotva pět minut, u mě je to mnohem déle. Nechápu to,*“ vtipkovala zkušená televizka. O pár minut později už seděla před kamerou a za pomoci čtecího zařízení informovala národ o dění v ČR i ve světě.

ZELENÁ SE NENOSÍ

Zaměstnanci Novy ochotně zavedli návštěvu do menšího studia, a když dorazil i kameraman se svým pracovním nástrojem, bylo jasné, že exkurze

přejde od teorie k praxi. Místnosti vládlo zelené, takzvaně klíčovací pozadí. „*Zelená není trendy, lidé ji moc nenosí. Kdo by si ji přece jen oblékl, na kameře ta část těla nebude vidět,*“ vysvětlili. Děti si na vlastní kůži ověřily, že tomu tak opravdu je.

Kde bývá kamera, tam nechybí mikrofon. Překonat stres a říct alespoň jednu větu „do éteru“ si postupně vyzkoušeli i redaktoři časopisu Zámeček. Nejlépe si vedl malý David z Dětského domova Lipová u Šluknova, který by nejraději nikoho jiného před kameru nepustil. Ale pustil, takže šanci dostal skutečně každý. Držet mikrofon, udržovat oční kontakt s diváky, vymyslet proslov a zřetelně artikulovat není jen tak, mladí šikulové ale předvedli obdivuhodné výkony. Odměnil je potlesk profesionálů.

Každá legrace někdy končí, nejinak tomu bylo u návštěvy televizní stanice Nova. A možná je jen otázkou času, kdy se na obrazovkách objeví nová moderátorská dvojice. Co třeba David Janovič a Francesca Formanová?

František Berger

REDAKTOŘI, NEBO SPÍŠE MODERÁTOŘI? Dětská redakce Zámečku si to zkusila s mikrofonom před kamerou

Sledujete televizní noviny na stanici Nova? Já se jednou za čas podívám, co se děje v Česku a ve světě. Jednou jsem si pustil televizi a zrovna dávali na Nově reportáž o novém studiu TN a počasí. Zamyslel jsem se, jak je nové moderní studio hezké, ale dále jsem se nad tím nepozastavoval. Nikdy by mě nenapadlo, že ve studiu TN se jednou octnu i já.

Jedním z prvních bodů v programu srazu redaktorů časopisu Zámeček byla hned po setkání na hlavním nádraží v Praze návštěva ateliérů televizní stanice Nova. Při vstupu do dveří pod nápisem NOVA nám mnohým spadly brady, když jsme na konci chodby viděli známé tváře z televize. Jednou z nich byla Kristina Kloubková. Ta nás následně odvedla do studia TN, kde nám vyprávěla, jak to zde funguje a také o svých začátcích.

V ZÁŘÍ REFLEKTORŮ

A jak vlastně takové studio vypadá? Pozadí za moderátorským stolem již známé z televize je osvětleno nespočtem světel, stejně tak jako protilehlé pozadí počasí. Uprostřed místnosti jsou umístěny kamery se čtecími zařízeními a je zde hrobové ticho. Při přímém přenosu totiž nesmí být slyšet nic jiného než hlas moderátorů. Jelikož jsme přišli chvíli před odpoledními zprávami, museli jsme uvolnit studio, aby bylo možné před přímým přenosem vše pečlivě nachystat.

Prohlídka pokračovala v maskéřně, kde se všechny moderátorky, ale také muži moderátoři líčí před výstupem před kamerou. Každý moderátor má svou speciální kartu, na které se nachází specifický postup líčení.

Po prohlédnutí maskérny jsme si mohli prohlédnout také menší studio, ve kterém se nacházelo tzv. Green Screen pozadí. Na zelené pozadí se dá promítnout naprosto vše. Například při rekonstrukci velkého studia se v tomto menším studiu vysílaly Televizní noviny. Na pozadí se promítlo prostředí velkého studia a nebylo poznat, že moderátoři se nachází pouze před zelenou zdí.

To, co následovalo, nikdo z nás asi nečekal. Všichni z dětské redakce dostali za úkol říct něco málo o sobě do kamery s mikrofonom v ruce. Pro některé bylo splnění tohoto úkolu nadlidským výkonem, u jiných to zase vypadalo, jako by se pro tuto profesi narodili.

**Filip Schreiber
DD Hodonín**

Gádžové a Romové byli jeden tým na oslavě Mezinárodního dne Romů

Děti z dětských domovů se již v pátek setkaly v Praze díky redaktorům z časopisu Zámeček. Sešli jsme se v hlavním městě na tři dny.

Hned první den byl velmi nabitý. Nejdříve jsme navštívili televizní studio Nova a poté jsme se přesunuli na ARA ART v divadle Archa. Večer byl věnován Mezinárodnímu dni Romů. Během večera se na pódiu prošťídalo mnoho talentovaných lidí, kteří svým talentem ukázali, co v nich je. A že toho nebylo málo!

Mně, které žilami koluje romská krev, tato akce pomohla znovu objevit hrdost k mému původu,

kteřou často ztrácím kvůli společnosti, která často kritizuje Romy a hází všechny „do jednoho pytle“. Kritiku vůči Romům slyším často, chválu vůbec, proto bych chtěla říci všem, kdo o sobě kvůli svému původu pochybují, že jsme lidi s přednostmi i nedostatky, a nezáleží na rase či barvě kůže, abychom dosáhli svých snů.

Francesca Formanová, DD Dagmar Brno

ÚŽASNÝ VEČER

Dnes v divadle Archa mě inspirovalo hodně lidí, naučilo mě to, že mám být hrdý na to, jaký jsem, a že Romové nejsou jenom špatní, ale že jich je plno dobrých a skvělých. V Divadle Archa jsem potkal nebo viděl a dokonce se i seznámil s plno dobrými Romy. Ten večer byl pro mě opravdu fascinující a hodně se mi to líbilo. Mám opravdu rád romskou hudbu, protože z ní cítím lásku k osobám, které už v životě nemáme, a taky proto, že si ji opravdu vážím. Ten večer se dá popsat dvěma slovy, a to je: úžasný večer!

David Vágner, DD Dagmar Brno

NEJSEM ROMKA, ALE MÁM JE RÁDA

Hrozně se mi to líbilo. Všichni, co tam byli, tak krásně zpívali. Sice jsem tomu trochu nerozuměla, ale stejně se mi to líbilo. I když nejsem Romka, mám je ráda, protože každý je nějaký a nemůžeme být všichni stejní. Na konci se mi líbilo, že všichni vystupující přišli a zpívali. Bylo to fakt moc hezký, byl to můj nejlepší zážitek.

**Valerie Lopauerová
DD Kralupy nad Vltavou**

BARIPEN ANEB ROMSKÁ HRDOST

Můj dnešní zážitek byl v divadle Archa. Byla tam oslava dne Romů. Bylo tam několik zpěváků a tanečnic, moc se mi tam líbilo. Jsem ráda, že jsem se mohla zúčastnit, protože ti režiséři a zpěváci mi jak kdyby naznačili, že se nemusím stydět za to, že jsem Romka.

Ne každá Romka je úplně stejná jako ti ostatní. V tom divadle mně ukázali, že i když jsi hnědý, bílý, černý, nebo oranžový, neznamená to, že si svůj sen nemůžeš splnit. Já jsem hrdá na to, že jsem Romka. Nikdy jsem se za to nestyděla a nikdy stydět nebudu.

To, že jsem Romka, už k mému životu patří. Jsem ráda, že jsem jiná než ostatní. Ne každý umí romsky, zpívat nebo tancovat. Jsem ráda, že jsem tam ten večer mohla být, moc jsem si to užila.

Vanesa Pištolová, DD Vrbno pod Pradědem

NEMUSÍM SE STYDĚT

Romskou hudbu moc neposlouchám, ale moc se mi líbí, i když moc romsky neumím a nerozumím. Líbí se mi na Romech, že se má každý rád. Ale odsuzuje se podle barvy, jestli jsme černí, nebo bílí.

Na dni Romů se mi líbila 12letá dívka, která měla krásný hlas. Byla jsem v šoku a měla jsem i husí kůži. Pak tam přišla jedna zpěvačka, která zpívala o své babičce, která umřela. Bylo to moc krásný, jak to prožívala, a ten hlas úžasný! Viděla jsem, jak se jí chtělo plakat, ale nevpustila to a zpívala neuvěřitelným krásným hlasem.

Uvědomila jsem si, že se už nemusím stydět za to, že jsem Romka. Naopak už jsem hrdá na to, jaká jsem, a lidé si můžou myslet, co chtějí, ale já si budu stát vždycky za svým názorem a ne těch druhých, kteří mě neznají.

Adriana Karičková, DD Kralupy nad Vltavou

LUKÁŠ KOTLÁR:

Nejdříve psal o akcích z děcáku, dnes je šéfredaktorem Zámečku

Lukáš má fascinující příběh. Znali jsme ho akorát ze Zámečku a poprvé jsme se potkali osobně díky srazu dětské redakce Zámečku v Open Gate a připravili jsme s ním rozhovor.

Proč jsi byl v děcáku?

Do děcáku v Uherském Ostrohu jsem se dostal jako jediný z šesti sourozenců ve čtyřech letech. Ostatním sourozencům se podařilo vyrůstat společně v rodině, ale mně ne. To bylo v roce 2000, kdy mně byly 4 roky.

Když jsi byl v děcáku, jaké jsi měl plány do budoucna?

Asi jako každý malý kluk jsem měl velké sny. Chtěl jsem být šťastný. K mým snům mi pomohlo, že jsem studoval sedm let na gymnáziu Open Gate. Dětský domov jsem "opustil" už ve dvanácti, kdy jsem začal bydlet na kolejích a ve školním areálu na druhé straně republiky, než byl náš děcák. Snil jsem o úspěšném životě a o dobré práci. Open Gate jsem bral jako můj druhý domov a v mých snech mi hodně pomohlo.

Měl jsi nějaké problémy v děcáku?

Měl jsem hodně problémů... Hlavně v chování. Neměl jsem problémy se školou, spíše jsem dostával hodně poznámek, ale zároveň jsem byl jedničkář. V domově si myslím, že jsem nepatřil k oblíbeným mezi děckama. Byl jsem často drzý a bordelář, a taky provokatér. No nakonec jsem se určitě změnil, ale kdybych mohl, rád bych vrátil čas a choval se v mnoha situacích lépe. Ale vážné problémy jsem naštěstí neměl.

Kdy jsi psal poprvé do Zámečku?

Poprvé asi když mi bylo 12 let. Psal jsem reportáže z akcí, které jsme zažívali v děcáku. Když jsem začal jezdit s dětskou redakcí na akce, bavilo mě to čím dál víc. Zažil jsem toho hodně z novinářského světa, kdy jsme navštívili například televizní studia a redakce známých médií. Potom jsem soutěžil o nejaktivnějšího redaktora a dokonce jsem vyhrál foťák. Později jsem se stal součástí dospělácké redakce, hodně jsem psal o životě i dalších dětí z děcáků v OPEN GATE a o pár let později jsem se stal šéfredaktorem. A tak můžu stále po několik let spolupracovat se skvělým týmem dobrovolníků, kteří stojí za touto úžasnou věcí, jako je Zámeček!

V kolika letech jsi vyšel z dětského domova?

Oficiálně po 20 letech, bylo mi myslím 24. Ale jak jsem už říkal, už když mi bylo 12, v domově jsem toho času moc nestrávil, a po maturitě pak ještě méně. Sedm let během gymplu jsem do děcáku jezdil na víkend jednou za čtrnáct dní. Po maturitě jsem měl vlastní bydlení v Praze, kde jsem musel pracovat a studovat, moc mě to bavilo.

Kde jsi poznal svoji lásku?

Moji Elišku, která pochází z Prahy, jsem poznal v rumunských horách! Tedy asi o 1000 kilometrů za hranicemi Česka. Bylo to na festivalu Banát, kam jsem přijel s kamarádem z Česka na kole, a zároveň jsme tam oba působili jako dobrovolníci. Už to spolu táhnem šest let a v květnu si řekneme své ANO na naší svatbě, na kterou se moc těším.

Až budeš mít děti, budeš chtít, aby šly v tvých stopách?

Budu hlavně jednou chtít, aby byly samy sebou, dělaly, co je baví a věděly, že se na své rodiče mohou kdykoliv spolehnout, že tu budeme pro ně. V mých stopách nevím, ale když je to bude bavit, tak klidně. Ale myslím, že až narazí na svou stopu, budeme se skvěle doplňovat. Za sebe jim budu chtít předat, že má smysl na sobě makat a nezapomínat na druhé.

**Vanesa Pištolová, DD Vrbno pod Pradědem
David Wágner, DD Dagmar Brno**

NATKA SOBOLOVÁ:

Z akční holky vyrostla učitelka

Udělal jsem pro vás rozhovor s Flíkovou dcerou Natkou, která se na Zámečku podílí od svých 14 let. Kromě toho, že učí v hudební škole, jezdí celý rok na akce s dětmi z děčáků.

Jaké jsi měla dětství?

Akční. Furt na táborech a akcích. S rodiči jsme toho spoustu organizovali a já jsem pomáhala.

Měla jsi nějakou partu na tábore?

Když jsem byla malá, tak jsem měla partu. Na táborech byly děti z děčáků a s těmi jsem se kamarádila. Pak z toho vznikla naše parta.

Kolik vás vůbec bylo?

Bylo nás tři, když nepočítám sebe. Potom z nás vyrostli instruktoři a pomáhali jsme starat se o mladší děti.

Dělali jste lumpárny?

Ne, nedělali. Pomáhali jsme v kuchyni a s úklidem. Ale někdy jsme udělali i nějakou lumpárnu. Třeba jednou u ohniště, ale to tu radši nebudeme rozebírat.

Máš nějaké koníčky?

Ano, mám. Čtu knihy, ráda poslouchám písničky,

starám se o svá domácí zvířata. Mám kočky a slepice. Každý den slepičkám chystám hostinu a chytám žížaly.

Dneska jsme spolu hráli kulečník. Bylo těžké tě porazit, kde ses ho naučila hrát?

Na tábore jsme měli kulečník a starší kluci mě učili hrát. Bavilo mě to, ale moc mě k tomu nepustili. Tak jsem si s tebou ráda zahrála.

Co teď děláš za práci?

Jsem učitelka hudby a umím hrát na flétnu, na klavír a hoboj. Moc mě to baví, nejlepší je to s předškolákama, protože mě vždycky překvapí, jak jsou chytrí i když jsou tak malí.

Co je to ten hoboj?

Hoboj je dechový nástroj, podle kterého se ladí celý orchestr.

Vypadá jako klarinet?

Ano, vypadá, ale je to trochu větší.

Chodíš ještě do školy?

Ano, studuji český jazyk a angličtinu na vysoké škole.

Jsi v redakci Zámečku?

Ano, kontroluji chyby po ostatních. A když už je hotový, podílím se na distribuci, to znamená, že ho balíme, lepíme adresy, nakládáme ho do auta a předáváme dopravci DHL, který ho rozváží všem dětem z děčáků.

Čím bys chtěla být v budoucnu?

Chci furt učit hudbu a k tomu anglický jazyk, protože český jazyk je těžké učit děti, je to pro ně velmi náročný předmět.

David Janovič
DD Lipová u Šluknova

VLADISLAV SOBOL:

Jak přišel k přezdívce „Flík” a proč se náš časopis jmenuje Zámeček

Na srazu dětské redakce časopisu Zámeček jsem měl tu čest udělat rozhovor s předsedou redakční rady a editorem Vladislavem Sobolem. Bavili jsme se tom, jak vznikl název Zámeček, o začátcích časopisu a také o tom, že časopis původně neměl kdo číst.

Jaká je vlastně tvá profese?

V podstatě mám tři profese. Pracuji jako mluvčí firmy ČEZ, dále jsem redaktorem několika obecních zpravodajů a ve volném čase se věnuji (jako dobrovolník a zdarma, tak jak všichni ostatní) Zámečku.

Je náročné časopis vydávat?

Jen zhruba dva týdny před rozesláním časopisů do domovů. To, co nám děti a vychovatelé posílají, dáváme dohromady, aby to následně mohlo jít do tisku. Den až dva, kdy se časopis tiskne, si můžeme odpočinout a poté musíme s dcerou a manželkou dva tisíce výtisků vynést z garáže domů a zabalit do více než 200 balíčků i s odměnami pro děti, které přispěly svými články. Pak už Zámečky rozveze společnost DHL do domovů v celé republice, my máme zase „volno” a těšíme se, co nám přijde do dalšího čísla.

Jak dlouho trvalo, než se začal časopis více číst?

Zámeček vznikl v roce 1997, ale v prvních letech často končil v šuplících ředitelů. Tehdy to v domovech chodilo úplně jinak než dnes. Někteří ředitelé se báli, že by jejich děti poznaly, jak se žije jinde... My jsme se ale nevzdali, časopisy jsme rozdávali i na akcích domovů a tak se dostal i tam, kde ho ředitelé „zakazovali”. V roce 2001 nám pomohla Nadace Terezy Maxové dětem, když se stala partnerem časopisu. S tímto partnerem byl už konečně po čtyřech letech Zámeček pro ředitele zajímavější

– nadace jim dávala peníze, tak nemohli zakazovat něco, co podporovala.

Proč se časopis o dětských domovech jmenuje Zámeček?

První číslo vyšlo s fotkou Dětského domova Melč na titulní stránce. Domov v Melči je vlastně bývalý zámeček, stejně jako spousta dalších děčáků. Dříve byly děti v domovech spíše zavřené za zdi svých domovů, jakoby pod zámekem. Proto právě Zámeček.

No a na závěr, kde se tedy vzala tvá přezdívka Flík?

Přezdívku Flík jsem dostal jako kluk asi před čtyřiceti lety, když jsem měl uprostřed černých vlasů bílý flek... A dodnes mi tak říkají všichni kluci a holky z domovů, kteří jezdí na naše akce.

Filip Schreiber
DD Hodonín

ALICE KLAUBENSCHALKOVÁ:

Z novinářky jsem se stala noční tetou

Povídali jsme si s tetou Alicí o tom, jak se stala novinářkou a potom noční vychovatelkou v děčáku. Vybrali jsme si ji, protože má zajímavý příběh a zúčastnila se s námi srazu dětské redakce Zámečku.

Jak jste se stala novinářkou?

Přihlásila jsem se přes inzerát v redakci Týdeníku v Děčíně a šéfredaktor si mě vybral. To mi bylo 28 let.

O čem jste psala?

Psala jsem o týdnu, co se děje v Děčíně, takže to bylo všechno možný. Pak nás koupili Němci a z Týdeníku se stal Deník. Muselo se naplnit vždy osm stránek.

Proč jste nešla nikam jinam?

V roce 1996 jsem odešla. Mladá Fronta založila krajské redakce a hledala nové novináře. Vyhlásili nový konkurz, kterého jsem se zúčastnila a vybrali si mě.

Tahle práce se vám líbila?

Byly to nejlepší novinářské roky. Byla jsem tam do roku 2002, celkem šest let.

Co jste dělala potom?

Přešla jsem do Deníku, kde jsem se stala šéfredaktorkou. Poslední tři roky pracuji v dětském domově, jsem v důchodu a přivydělávám si jako noční teta a občas se k novinářině vrátím, když s dětmi tvořím články do Zámečku.

Přihodilo se něco v DD?

Je covidová doba, kdy nám umřela jedna teta, jinak je tam život poklidný a děti zlobivé jako všude jinde.

Adriana Karičková a Valerie Lopauerová
DD Kralupy nad Vltavou
Esmeralda Klempárová
DD Lipová u Šluknova

FRANTIŠEK BERGER: Chtěl jsem být traktorářem, nakonec jsem novinářem

Rozhovor s Františkem Bergerem, který vyrůstal v dětském domově v Olomouci, poté vystudoval vysokou školu a stal se novinářem.

Co tě přivedlo do dětského domova?

Finanční potíže v rodině. Žil jsem jenom s tátou a neměli jsme moc peněz, takže jsem ve dvanácti letech musel jít do dětského domova.

Jaký jsi měl vztah s rodiči, přestože jste měli finanční problémy?

Rodiče jsou rozvedení. S tátkou i mamkou jsem v kontaktu pravidelně. V domově mě navštěvovali a brali si mě na dovolenky.

Jaké byly tvé první pocity v domově?

Cítil jsem se bezmocný. Stýskalo se mi po rodině a chtěl jsem se co nejdřív vrátit domů.

Měl jsi nějaké přátele, kteří by tě podpořili?

Kamarádů jsem měl hodně, ale ze začátku mě nebylo jak podpořit. Cítil jsem se osaměle.

Byl jsi někdy šikanovaný, ať už v domově, nebo před nástupem do děčáku?

Řekl bych, že ano. Smáli se mi kvůli mé výšce (Dospělý Franta je vysoký pouhých 160 cm, pozn. red.).

Jaký jsi měl sen ve 12 letech?

Chtěl jsem být traktoristou, pak jsem to ale změnil na řidiče kamionu. Až v průběhu studia na gymnáziu Open Gate jsem přišel na to, že by mě bavila novinářina.

Bylo to v Open Gate lepší než v domově? A v čem byl největší rozdíl?

Určitě bylo. V Open Gate byl volnější režim než v domově. Sešla se tam dobrá parta lidí.

Co pro tebe bylo v Open Gate nejtěžší?

Studium, protože jsem přišel ze základní školy a ta úroveň byla mnohem složitější. Zmínil bych ještě určitě angličtinu, dříve jsem se jí vůbec neučil. Musel jsem se naučit komunikovat.

Jak bys popsal svou třídu v Open Gate?

S některými spolužáky jsem vycházel lépe, s jinými hůře, ale dohromady jsme byli dobrá parta. Prostě (j)lelita národa.

Doporučil bys ostatním studium na Open Gate?

Určitě bych to doporučil každému, kdo to chce v životě někam dotáhnout.

Když ses teď díky Zámečku vrátil po 10 letech na Open Gate, co tě zaujalo jako první?

Jako první to byla hala, ve které teď jsme, protože ta tu tehdy ještě nebyla. Kromě haly to je i rozšířená knihovna a více zeleně.

Andrea Kočová, DD Praha - D. Počernice a Open Gate
Renata Stojková, DDŠ Šumperk

Štěstí nakladatelky Aleny.

Třeba u ní jednou vydám svou knihu

Můj dojem na Alenu Radoušovou byl takový, že mě zaujala hned svým příběhem, jak se vlastně stala vydavatelkou knih. Měla to docela osudový, když ona sama řekla, že sama by nikdy nečekala, že by někdy byla vydavatelkou. Bavilo mě ji poslouchat, nebyla nijak nudná a pro mě vystihovala dítě štěstěny.

Seděli jsme tam všichni účastníci akce Zámečku v Open Gate, kde byla pozvaná spolu s Davidem Jarešem, který nám pověděl o svém životním příběhu. Jako osoba mi Alena Radoušová přijde dost sympatická, možná proto jsem se dost o její příběh zajímala.

Asi bych nechtěla být vydavatelka knih, spíš bych musela mít svou knihu, která by ostatním dětem z domovů a především komukoliv, kdo by si ji přečetl, něco poskytla. Ať už informace o něčem podobném z jejich životů, nebo úplně něčím jiným a naplnila je pocitem, že jsem holka, která jim rozumí.

Když se vrátím k hlavní hvězdě sobotního odpoledne, tak bych ještě dodala, že paní Alena nevyřůstala v dětském domově a i přesto jí život nadělil různé překážky, kterým musela čelit, a stejně se dostala tak vysoko, i když možná nevědomě. Ale nikdy nevíme, co nám může život poskytnout a jakou zátěž dá před nás, abychom se na chvíli zastavili a dokázali především sami sobě, že není rozdíl mezi námi dětmi z dětských domovů a paní Alenou. Žádný domov nebo značka oblečení nás vlastně vůbec nepopisuje. Jde o to čím a jací chceme být. Vše je jenom o tom, co jak v danou chvíli pociťujem.

Renata Stojková, DDŠ Šumperk

Od mrtvol do politiky. Mediální profík besedoval s redaktory Zámečku

Čtvrtletník pro dětské domovy, prestižní škola Open Gate a Ministerstvo obrany ČR. Tři zdánlivě odlišné světy v sobotu 9. dubna propojila beseda s Davidem Jarešem. Zkušený novinář a ředitel odboru komunikace resortu současné ministryně Jany Černochové (ODS) obohatil program srazu dětské redakce Zámečku, v areálu osmiletého gymnázia se rozprávěl o své kariéře.

David Jareš začínal jako krimi reportér Pražského deníku. „Tehdy jsem už vlastnil řidičák, ale aktivně jsem neřídil,“ zmínil jednu ze svých historek z praxe. V tomto případě jej čekal výjezd do terénu, kdy výjimečně neusdl za volant fotograf, ale on sám. „Pátek odpoledne, Praha zacpaná a já se musel dostat přes celé město,“ vzpomínal na stresovou situaci.

Připomněl mi můj zážitek po nástupu do Olomouckého deníku. Do té doby jsem byl zvyklý řídit jen svůj starý fiat, takže náhle přesednout do redakční fabie a vyjet na reportáž nebylo jen tak. Než jsem si na modernější auto zvykl, doslova jsem proskákal kolem stanice městské i státní policie a přes všechny vytížené křižovatky. Navíc bez zapnutých světel, ty se mi podařilo rozsvítit až po návratu k redakci.

ZÁJEM O POLITIKU

Tiskový mluvčí Jareš před letošním nástupem na ministerstvo obrany pracoval mimo jiné v agentuře Mediafax, Mladé frontě Dnes nebo časopisu Týden. Zajímal se především o politické dění. V práci samozřejmě zažil i hektické chvíle. Třeba když zemřel bývalý prezident Václav Havel. „Dlouho se nepsalo o ničem

jiném. Už jsme nevěděli, kde brát, tak jsme informovali i o tom, kam a s kým chodil na pivo,“ přiblížil Jareš.

Já osobně podobnou situaci pamatuji po úmrtí Karla Gotta. Vše ostatní šlo stranou a hledala se jakákoliv souvislost čtyřicetinasobného „slavíka“ s Olomouckým krajem: tady při zpívání nastydl, zde přebíral ocenění, tento Olomoučák míří na pohřeb do Prahy...

Novinář a později poradce ministra zahraničních věcí i ministra vnitra David Jareš přešel na „druhý břeh“, stal se z něj ředitel odboru komunikace na ministerstvu obrany. O druhém břehu se v žurnalistice mluví z důvodu, že redaktoři většinou píšou pod svým jménem a objektivně informují o veřejném dění, zatímco mluvčí musí respektovat a předávat dál názory svého zaměstnavatele. „Svým způsobem tak ztratí svoji tvář,“ doplnil Jareš.

Během svého vyprávění stíhal také odpovídat na otázky děvčat a chlapců z dětských domovů. Na závěr pochválil i Zámeček, časopis pro dětské domovy považuje za smysluplnou a záslužnou činnost, která může zájemcům pomoci k vysněné práci novináře. Díky vlastní zkušenosti mohou tato slova potvrdit.

František Berger

MasterChef DD: Není důležité vyhrát, ale najíst se

Dubnový sraz redakce Zámečku v Babičích u Prahy okořenila kulinářská soutěž. Dva sedmičlenné týmy dětí z domovů dostaly za úkol uvařit večeři pro sebe i své dospělé kamarády. Jelikož noční klid nenarušovalo hlasité kručení v břiše a nikomu nebylo nutné pumpovat žaludek, můžeme tuto misi označit za úspěšnou. Jenom škoda, že u toho chyběly televizní kamery.

MODRÁ VS. ORANŽOVÁ

Fotbálek a vybíjená v tělocvičně, besedy s významnými hosty, plavání v bazénu. Po takovém programu člověku pořádně vyhládne. Tentokrát ale mladí redaktoři nemohou jen tak usednout ke stolu a pustit se do jídla. Večeři si musí sami připravit. Zkušená vedoucí a výborná kuchařka Ivča Sobolová, bez níž by na veškerých srazech Zámečku vládl hladomor, tiskne internetové recepty, připravuje suroviny a rozdává jasně pokyny. Úkolem budoucích MasterChefů je uvařit hrnec frankfurtské polévky, usmažit bramborové placky a připravit palačinky pro více než 20 osob.

První zádrhel na sebe nenechává dlouho čekat. Potřebné suroviny jsou sice uvedeny v základním receptu, ale bude nutné vynásobit je počtem strávníků. Z hlav kuchtíků i z kalkulaček v mobilech se kouří, ale po chvíli už oba týmy míří do svých

kuchyněk – první na oranžovou, druhý na modrou kolej. Soutěž začíná.

V malých místnostech zpočátku vládne zmatek. „Do čeho se pustíme jako první?“ „Je tu někde váha?“ „Jak se zapíná ten sporák?“ Největší diskuze modrého týmu se týká muziky, zvolit v mobilu vhodné písničky je totiž životně důležité, aby třeba u škrabání brambor nevládlo zbytečné ticho. Děti si rozdělují úkoly a pouštějí se do práce.

Přesouvám se k oranžovému týmu, při vstupu do kuchyně mě knokautuje pach krájené cibule. Ujišťuji přítomné, že nebrečím hlady, a pak už jen tiše pozoruji frmol u stolu i plotny [a ještě tišeji ujídám nakrájené párky].

S CHUTÍ DO TOHO...

Venku zapadá slunce a do útrob studentských kolejí

proniká stále silnější mix vůní. Z obou kuchyněk sem tam někdo odběhne do haly pro potřebné nádobí nebo ingredience. Ivča schválně připravila nějaké dobroty navíc – improvizace se cení plusovým bodem. Po tvarohu za celou dobu nikdo nesáhne, ale třeba slaninou modří vylepšují svoji polévku. Skvělý tah, a jak se později ukáže, i rozhodující.

Zhruba po dvou hodinách je kompletní večeře na stole. Modrý tým má hotovo dřív než oranžový, kterému vaření protahuje jistá komplikace s těstem. Čas ale v tomto případě nerozhoduje, hlavní je neublížit si a splnit zadání. A na závěr samozřejmě uklidit spoušť v kuchyni.

Na řadu se dostává degustace. Každý člen soutěžního týmu i dospělí čekatelé na večeři postupně

ochutnávají a hodnotí klady a zápory. Porota hlasuje. Lepší frankfurtskou uvařil modrý tým, druhou polévku spasí až výrazné dochucení. Na oranžové koleji vznikly hezčí a chutnější palačinky, které už čekají jen na marmeládu, čokoládu nebo arašídovou pomazánku. A bramboráky...jak to jen vyjádřit? Voňavé placky se povedly oběma týmům obstojně, skutečnou radost nám ale udělají až ty „neutrální“ od Ivany Sobolové a Stáni Kantorové.

Sečteno podtrženo, krásná remíza. Odměna pro děti je jasná – příjemně strávený podvečer a netradiční zážitek zakončený pořádnou hostinou.

František Berger

Akademické výsledky? V Open Gate jde i o to, jací jsme a kým bychom chtěli být

CO JE TO OPEN GATE?

OG je škola, která nabízí nejen skvělé vzdělávání, ale i dobrou kolektiv a výborné učitele. Nachází se zde základní škola a osmileté gymnázium, kterým se budeme blíže zabývat. Je tu umožněno dojíždět nebo bydlet na kolejích, kde však díky Nadaci The Kellner Family Foundation bydlí spíše studenti se sociálními stipendii.

KFF

Nadace The Kellner Family Foundation nabízí stipendia dětem, které splnily přijímací zkoušky, ale nemají na školné. Studenti se sociálními stipendii bydlí na kolejích, aby mohli využít vše, co areál nabízí. Kroužky, bazén nebo třeba knihovnu.

KOLEJE

Koleje máme rozdělené podle barev. Pokud jsi dívka a nastoupíš například do primy, budeš

dva roky bydlet v horním patře oranžové budovy. Máme tu jednotlivé buňky - pokoj pro dva, záchod, koupelnu a další pokoj. Najdete tu i kuchyňku a sklad, kde je vše potřebné k úklidu pokojů. Třikrát týdně máme nějaký kroužek, výběr je tu široký. Vychovatelé jsou hodní a se vším pomohou.

PROSTORY OPEN GATE

Sportoviště, bazén, knihovna plná nejrůznějších knih a spousta dalších míst, kam se vyplatí zavítat. Máme tu divadlo, kde se kromě dramatického kroužku dějí zajímavé akce. Co se týče sportovišť, nechybí tady fotbalové hřiště ani velká sportovní hala, kde se hraje nejčastěji florbal. Samozřejmě je tady toho více, ale to nás budete muset navštívit a podívat se na všechno blíže.

CO SE TU PŘEDEVŠÍM NAUČÍTE?

Vystupování před lidmi, angličtinu, navazování dobrých vztahů k sobě i druhým... V Open Gate nejde jen o akademické výsledky, ale i o to, jací jsme a kým bychom chtěli být. Spolupráce a porozumění jsou neskutečně důležité. Snažíme se být laskavými a chytrými lidmi, kteří si v životě poradí a budou sami se sebou spokojeni.

JAK SE NAŠE VYUČOVÁNÍ LIŠÍ OD JINÝCH ŠKOL?

Škola nám umožňuje najít naše slabé a silné stránky a všestranně se rozvíjet. Naši učitelé jsou vždy připraveni pomoci, ať už co se týče akademických výsledků, nebo života. Od kvinty se učí předměty pouze v angličtině.

Andrea Kočová
DD Praha - Dolní Počernice

